

Heerlijkheid weerspiegelen

Lezen: 2 Korinthe 3

In 2 Korinthe 3 plaatst Paulus het oude verbond tegenover het nieuwe. In vers 6 duidt hij zichzelf en zijn medewerkers aan als “dienaren van een nieuw verbond”, en in vers 3 noemt hij zijn bekeerlingen “een brief van Christus, door onze dienst opgesteld, niet met inkt geschreven, maar met de Geest van de levende God, niet op tafelen van steen, maar op tafelen van vlees in de harten”.

“Tafelen van steen” is een verwijzing naar de tien woorden van het verbond dat God met Israël heeft gesloten op de Sinai (Exodus 24:12), terwijl “tafelen van vlees” verwijst naar het nieuwe verbond dat is aangekondigd door Jeremia (Jeremia 31:31-34) en waarover ook is gesproken door Ezechiël (Ezechiël 11:17-20, 36:22-32, 37:23) en Hosea (Hosea 13:5).

Over het oude verbond is Paulus niet positief. Hij noemt het in vers 7 “de bediening des doods, met letters op stenen gegrift”. “Met letters op stenen” en: “op tafelen van steen” (vers 3) hebben betrekking op de stenen tafelen die Mozes uit Gods hand ontving, toen hij op de berg was. In de wet van Mozes die is opgetekend in de Bijbelboeken Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium waren er zware sancties afgekondigd tegen Israëlieten die Gods geboden overtraden. In sommige gevallen kregen zulke mensen zelfs de doodstraf, die werd voltrokken door middel van steniging, of door middel van het zwaard. Omdat mensen de neiging hebben om verboden te overtreden, leidde de verbondssluiting voor vele Israëlieten tot een vroegtijdige dood. Zodra het verbond was gesloten kwamen er al drieduizend man om (Exodus 32:28). Het is dus niet verwonderlijk, dat Paulus het oude verbond aanduidt als “de bediening van de dood”. Over de tien woorden die op twee stenen tafelen waren gegrift zegt hij in vers 6: “de letter doodt”. Het oude verbond is “de bediening die veroordeling brengt” (vers 9).

Tijdens de woestijnreis, die volgde op het verblijf bij de Sinai, bleek dat het oude verbond geen blijvende of definitieve overeenkomst was tussen de HEERE en Zijn schepselen. Het oude verbond bezat "heerlijkheid" (glans of luister), maar die heerlijkheid was niet blijvend. Over dat onderwerp spreekt Paulus in de verzen 7 tot 13 van 2 Korinthe 3. Wanneer de HEERE op de berg of in de "tent der samenkomst" met Mozes had gesproken en voorschriften aan hem had gedictieerd, dan straalde de huid van Mozes' gezicht (Exodus 34:29-35). Dit lichtverschijnsel boezemde de Israëlieten angst in (Exodus 34:30). Mozes gaf de woorden van God met onbedekt gezicht aan zijn volksgenoten door, maar zodra hij was uitgesproken bedekte hij zijn gelaat met een doek, omdat hij niet wilde dat de Israëlieten hun blik zouden vestigen op een heerlijkheid die in de loop van de tijd weer zou verdwijnen (2 Kor. 3:13). Het uitdoven van de glans op Mozes' gezicht beeldde uit dat het oude verbond waarvan hij de middelaar was eens zou verdwijnen en zou worden vervangen door een nieuw en blijvend verbond. Om die reden duidt Paulus het oude verbond aan als "het verdwijnende" en het nieuwe verbond als "het blijvende" (vers 11).

Het oude verbond onderwijst de mens wat goed is en wat kwaad, maar zulke "letters op stenen gegrift" (vers 7) leiden voor zondige mensen alleen maar tot veroordeling. De wet kan een mens niet "levend maken" (Gal. 3:21). De voorschriften en geboden van de wet werden de Israëlieten van buitenaf opgelegd, maar konden hun innerlijk, hun hart, niet veranderen. Dat laatste kan alleen maar gebeuren door Gods Geest, en deze vernieuwing van het hart is de kern van het nieuwe verbond (Jeremia 31:33, Ezechiël 11:19-20, 36:26-27, 37:23; Hosea 13:5; 2 Kor. 3:3). Terwijl Paulus van de letter van het oude verbond zegt dat die "doodt", merkt hij over de Geest op dat Die "levend maakt" (2 Kor. 3:6). Hij noemt het nieuwe verbond: "de bediening van de Geest" (2 Kor. 3:8) en: "de bediening die rechtvaardigheid brengt" (2 Kor. 3:9).

Over zijn volksgenoten merkt Paulus op: "Maar hun gedachten werden verhard" (vers 14). De Israëlieten die elke sabbat in een synagoge bijeenkomen en die elke week luisteren naar de woorden van Mozes,

hebben niet in de gaten dat de wet spreekt van de Messias en van de blijvende heerlijkheid die er dankzij Hem zal komen. Er ligt “een bedekking over hun hart” (vers 15), de woorden van het oude verbond dringen niet echt tot hen door. Ze blijven staan bij de eisen en voorwaarden van het oude verbond en hebben geen oog voor het onvoorwaardelijke nieuwe dat door de dood van de Messias tot stand is gekomen.

Maar volgens Paulus zal dit niet altijd zo blijven. De bedekking die er over het hart van Israël ligt zal eens worden weggenomen. In de vertaling van het NBG (uit 1951) luidt vers 16: “maar telkens wanneer iemand zich tot de Heere bekeerd heeft, wordt de bedekking weggenomen”. Wat er in deze vertaling staat is niet wat Paulus schreef, hoewel het op zichzelf genomen waar is. De Statenvertaling (uit 1637) biedt een betere weergave, want die houdt zich strikt aan het Griekse origineel. In die oude vertaling lezen we:

“Doch zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen”.

De apostel sprak niet over de bekering van enkelingen uit Israël met lange tussenpozen, maar over de toekomstige bekering van “heel Israël” op één enkel ogenblik (Rom. 11:26-28). Omdat God die bekering in Zijn woord heeft aangekondigd (o.a. in Jer.31:34, Joël 2:28-32 en Zach.12:10-14), zal ze beslist eens plaatsvinden. Paulus sloot zijn betoog in 2 Korinthe 3 af met een opmerkelijke uitspraak. In vers 17 en 18 lezen we:

“De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, is vrijheid. En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is”.

Omdat het oude verbond zei: “Doe dit, en je zult leven” en: “Doe dit niet, want als je dat doet, zal je sterven”, leidde dat verbond tot slavernij en uiteindelijk tot de dood. De Israëlieten die bij het luisteren naar de

woorden van Mozes niet uitgingen van geloof maar van werken werden getroffen door de vloek die de profeet Jesaja had aangekondigd:

“Zo zal voor hen het woord des HEREN zijn: wet op wet, wet op wet, eis op eis, eis op eis, hier wat, daar wat, opdat zij bij hun gaan achterwaarts struikelen en te pletter vallen, verstrikt en gevangen worden” (Jesaja 28:13).

Petrus noemde de wet “een juk dat noch onze vaders noch wij hebben kunnen dragen” (Han. 15:10). En Paulus zegt van de bedeling van het Sinaï-verbond dat die “slaven baart” (Gal. 4:24-25).

Maar “waar de Geest van de Heer is, is vrijheid” (2 Kor. 3:17). Want die Geest legt mensen geen zwaar juk op, maar Hij verandert die van binnenuit. Wanneer de Geest komt, neemt Hij de bedekking weg en opent de ogen van het hart, zodat de mens die Gods Geest ontvangt “de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus” (2 Kor. 4:6) mag zien. En wie naar de opgestane en verhoogde Messias begint te kijken, gaat hoe langer hoe meer op Hem lijken.

Elk mens die naar Christus kijkt en in Hem Gods heerlijkheid ziet – de zondeloosheid, de onvergankelijkheid en het blijvende leven dat uiteindelijk aan de hele mensheid zal worden geschonken – wordt naar Zijn beeld veranderd. Die verandering wordt bewerkt door Gods Geest. Zoals een spiegel het beeld van een lichtbron weerkaatst, zo gaat elke gelovige het beeld van zijn of haar Heer weerspiegelen. Zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moest ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat ieder die in Hem gelooft, eeuwig leven zou hebben (Joh. 3:14-15).

Geloven is dus eigenlijk niets anders dan kijken. Omhoog kijken, naar de uit de doden opgestane en in de hemel opgenomen Messias. Een gelovige ziet de vervulling van al Gods beloften in de levende Heer. Zalig bent u als u zó naar Hem kijkt.

[Niet eerder gepubliceerd]